

зайченца. Тѣ треперѣха едно до друго и не се мърдаха отъ мѣстото си.

Съжалихъ горкото животно и рѣшихъ да го избавя съ чадата му отъ ноктитѣ на чернитѣ гарвани. Гръмнахъ срѣщу имъ и тѣ тутакси се пръснаха на разни страни; а нѣкои даже се повалиха на земята мъртви.

Зайчето забрави скоро голѣмата си опасность и веднага легна до рожбитѣ си и почна да ги ближе по сивитѣ челца и тѣпитѣ муцунки.

Моето куче искаше да се хвърли отгорѣ му, но азъ го спрѣхъ и се отдалечихъ съ него на далечъ. Слѣдъ малко майката стана и поведе малкитѣ си къмъ друго безопасно мѣсто.

И въ това малко животно имало милостиво сърдце! И то можало да обича тѣй, както ни обича нашата майка! То също тѣй страда за своитѣ дѣца и понѣкога дава живота си за тѣхъ!.... Много такива мисли ми дойдоха на ума за зайчето, които ме накараха да се върна у дома безъ ловъ.

Нощния пазачъ.

Кой ни нази нощъ пази,
Кога всичко спи?
Кой се скита самъ самичкъ
Въ улици едни?

Студъ не пита, нито хали,
Ни дѣтински плачъ;